

maar ik kijk niet om, nee, nee. Ik zal het opschrijven dan hoort niemand het en ik zeg het toch, ik schreeuw het zonder dat je het hoort. Zij heeft geschoten, zij heeft geschoten, zij heeft geschoten. En zij hebben geroepen: hij is dood.

Maar God God hoe moet dat gaan als de een schiet en de andere voor de schrijftafel zit.

Betsy werd gek en heeft geschoten.

Nee, zoo was het niet.

Die andere heeft lief. Heeft lief. Ik heb hem lief.

Dat is erg als je liefhebt en er zelf om lachen moet. Liefde — dat is iets heiligs en iets heiligs past toch niet bij mij, o God. Ik ben zoo arm, ik ben zoo leelijk zoo gewoon. Je durft niet van jezelf te denken dat je liefhebt als je zoo bent als ik. Ik heb de buitenkant van 't leven voor de binnenkant gehouden, bij mezelf ook heb ik de buitenkant voor de binnenkant gehouden. Maar ik ben wakker geschrikt en ik kan het nu niet meer vergeten. Ik schrijf het op dat wat ik nu weet. Ik ben langzaam, langzaam volgestroomd met liefde. Liefde als honing zoo zuiver en zoo zoet. Maar ik wist er niets van, ik wist niet dat dat liefde was, niemand heeft mij dat geleerd, niemand heeft ooit gedacht aan mij en liefde. Net zoo min als je denkt aan liefde en de tafel. Betsy — die woont met haar moeder. Dan verliest ze haar moeder. Ze gaat naar de vergadering van het weeshuis. Ze gaat eens naar de comédie. Ze maakt een reisje naar Zwitserland. Liefde is iets uit boeken. Betsy en liefde?

Maar langzaam is het hart gezwollen van liefde en verlangen. Het kleine parmantige kinderhartje dat tikte trouw als een practisch wekkertje is gegroeid en gezwollen. Het is zwaar geworden van leed. Het is rijp geworden als een vrucht, klaar om te vallen als een hand, een sterke lieve hand er aan raken zou. Maar de hand kwam niet en het hart bleef hangen, zwaar, trillend, gezwollen van bloed, kloppend, kloppend dag en nacht. Maar Betsy Numa wist van niets, haar lichte blauwe oogjes keken in den spiegel en zagen het gele haar, het stoffen japonnetje, de knokige handen, maar niet het hart.

Ja ik wil het opschrijven om het duidelijker te weten, ik wil het eenmaal zeggen in de stilte van den nacht nu ik mezelf niet zie. Ik wil eerst dit deel aankijken van het vreeselijke dat achter mij staat, dat verteerd wil worden, dat ik opeten moet, inlijven in mijn leven of dat mij zal verslinden en gek maken. Het ijzer is gebarsten. Toen de schoten zoo hard, zoo hard, zoo dichtbij, zoo scheurend, zoo verlossend, zoo heerlijk en afschuwelijk knalden in den nacht, eindelijk iets werkelijks, iets gevaarlijks, beter dan een schreeuw, beter dan tranen, toen is de ijzeren ring gesprongen en bloed en honing zijn uit het zware hart gestroomd in het heele lijf. Eenmaal, eenmaal wil ik schrijven zooals ik ben, die andere, die donkere,